

[Lannung.]

var ingen rygdækning i denne sag hos partiet venstre. Det kan jo være lidt desorienterende for os andre, og også på denne baggrund er det naturligt at afæske venstre — og i særdeleshed selvfølgelig det ærede medlem hr. Erik Eriksen — en udtalelse, subsidiært en udtalelse fra en af hans kolleger. Det er jo så vigtigt et spørgsmål, at det er naturligt at forsikre sig om, at venstres finanslovordfører taler ikke blot på egne, men på hele venstres vegne; og det ærede medlem hr. Erik Eriksen skal formentlig alligevel have ordet i anledning af den finanspolitiske afklædningsscene vedrørende de ca. 600 mill. kr., vi oplevede forleden, og det enten det nu er det ærede medlem hr. Jensen-Broby, der er skyld i denne pinlige affære, eller ikke.

Alfred Jensen: Der er ikke under debatten knyttet mange bemærkninger til de problemer, der er rejst af mig. Der er ikke direkte henvendt kommentarer eller udtalelser til mig, men alligevel føler jeg det rimeligst og rigtigst, at jeg knytter nogle bemærkninger dels til det, der er sagt fra anden side, dels til de spørgsmål, der er bragt frem, og dels i anledning af visse spørgsmål, der er stillet af mig, men som ikke er blevet besvaret.

For det første vil jeg gerne bemærke, at problemet angående finansudvalgets myndighed jo er indgået i finanslovdebatten på en sådan måde, at man kan sige, det er et problem, som trænger sig på til løsning, et problem, som må løses. Jeg forstår det sådan, at regeringen efter denne debat føler sig på usikker grund, og at finansministeren er interesseret i, at der optages forhandlinger om en anden praksis. Jeg skal ikke have noget imod, at man starter en sådan forhandling i finansudvalget, men jeg vil dog bede om, at man også får den ført frem for offentligheden, på samme måde som vi for et par uger siden førte en debat om et specielt forhold, nemlig den bemyndigelse til udgifter, som den højtærede undervisningsminister ansøgte finansudvalget om.

Derudover vil jeg gerne sige, at når regeringen mener, at ønskerne om en anden praksis er berettigede, så kunne da regeringen starte en forhandling derom. Man ved jo, at der er ønske om, at større sager

lægges frem her i tinget i lovforslags form, så at de kan behandles for åbent tæppe, og der kan ikke være tvivl om, hvilke andre sager af samme art tinget ønsker lagt frem her til de sædvanlige behandlinger. Derfor mener jeg, at når regeringen selv er klar over, at der må en ændring af praksis til, så må det være regeringen, der har udspillet og viser den gode vilje. Men det er jo ikke regeringen og regeringspartierne, der har ført spørgsmålet frem til behandling her i tinget i denne omgang, det er gjort fra anden side. Når man er enig om, at der foreligger problemer, må man også bidrage til deres løsning.

Jeg har mærket mig, at finansministeren har den opfattelse, at de lån, staten yder, bør medregnes til drifts- og anlægsudgifter. Jeg er ikke ganske enig heri, fordi det ikke giver et rimeligt billede af de driftsudgifter, staten har. Ved at lægge disse udgifter sammen får man en stærkere begrundelse for udskrivning af de skatter, der nu udskrives. Jeg skulle ikke have noget imod, at man foretog sådanne ændringer, hvis man hentede skatterne hos dem, der bedst er i stand til at betale dem. Men det gør man ingenlunde, og det forekommer mig, at man ved den omlægning, der har fundet sted, og ved de standpunkter, finansministeren nu er kommet frem til, får lettere ved at udskrive større skattebeløb fremefter, end man hidtil har haft. Jeg synes, at skatteudskrivningen på de mellemstore og mindste indkomster er tilstrækkelig stor, og desuden må jo da også forbrugere med de små indkomster betale i form af klække-lige forbrugsafgifter. Netop dette urimelige forhold får man noget vanskeligt ved at ændre, hvis budgettet opstilles på en sådan måde, at statens behov fremtræder som større, end det egentlig er.

Jeg har i første omgang påpeget, hvor store byrder der lægges på lønmodtagere og de med dem i økonomisk henseende ligestillede. Jeg vil også minde om, at vi gang på gang har fastslået, at det ikke var muligt med det skattesystem, vi har, og hvori skattefradragsretten er et væsentligt led, at lægge tilstrækkelig store skattebyrder på de største indkomster. Der er henvist til, at man i England kan belægge de store indkomster med 83 pct. og i Sverige med 60 pct., men hos os kommer man ikke op på